

Délvidéki bűnügyek

1

Amikor Kovács kilépett a kapun, összereztemem, mint mindig, pedig általában épp akkor szokott kilépni, mikor a háza előtt megyek el, ám ezúttal sem ötlött föl bennem az, hogy ez a disznófejű, tömzsi, ötvenéves cipész agglegény írogat nekem névtelen leveleket.

Amióta erre a dagadt suszterre bíztam túsarkú cipellóm megjavítását, és rájött, hogy a szomszédságába költöztem, buzgón köszönget, „magácskának” szólít, „kézcsók”, „pá, édes!” meg ilyeneket mond, közben felfal a tekintetével, hogy megborzongok a disznópofa látványától. Pedig napjában többször is muszáj a cipésműhely előtt közlekednem, mert arra visz a legrövidebb út a belvárosba. Utcáink merőlegesek egymásra, mindketten két-két háznyira lakunk a köztünk levő saroktól. A suszter saját, hatalmas épület tulajdonosa, én pedig egy földszintes ház udvarának mélyén bérelek egy rozzant, nyirkos szobakonyhás lakást. A csöpp konyha linóleumpadlóján alig fér el egy asztal két székkal, a frizsider és a gázrezsó, szobácskámat pedig majdnem kitölti a franciaágy meg a kombinált szekrény – ennyi az összes saját bútor, na meg ébresztőórás rádióm is van. A morzsalékos földre terített szőnyeget penész rohasztja, amitől átható, kiűzhetetlen szag üli meg a lakást.

Ettől a szagtól képtelen vagyok megszabadulni, két éve kísér a nyomor büdöse, amióta odahagytam anyám és három testvérem függönnyel, pokróccal felszabdalt, egyszobás összkomfortját. Nem haraggal jöttem el, de jobbnak láttam külön költözni. Miután az iskolában elakadtam, felvett a kesztyűgyár, belejöttem a varrásba, megállok már a magam lábán.

Persze, van egy barátom, Zoran, aki néha kisegít pénzzel. Tulajdonképpen a munkámat fizeti meg; a tőle kapott gépen autóba való üléshez tartó gyártok, amiket Zoran elad. Ő nő, kereskedelmi utazó, és néhanapján nálam alszik. Azt már látom, hogy esze ágában sincs elválni feleségétől, gyerekétől és emeletes házatól, ugyanakkor tőlem egyre több üléshez tartó követel.

Mellette voltak alkalmi kapcsolataim: egy orvos, egy mérnök, egy hajószakács... Az előbbieket csak pipihúst láttam bennem, Józsit, a szakácsot én dobtam ki.

Pedig ez az unalomig hordta nekem a virágot, és nem sajnálta tőlem az értékesebb ajándékot se. Közülük ezt-azt eladok majd, ha megszorulnék, például az afrikai ébenfa szobrot.

Kibirhatatlan volt a szakács kutyahúsége, pedantériája. Állandóan lepókhálózott, feltörölte a linópadlót, kimosta fehérneműmet... Mielőtt ismét a Távol-Keletre indult, közöltem szegény fiúval, hogy a félesztendei hagymaaprítás és a hajó kondérainak kavargatása közben ne rólam álmodozzon, mert én nem várok rá. Amikor ezt mondtam a búcsú előtti napon, Józsi kezében csak egy pillanatra állt meg a pirinyó kávéscsésze konyhaasztalom fölött, szaporán turkált sűrű, göndör hajába, kisfiúsan kipirult arcát kiverte a veríték, és szégyenlős mosollyal mondta.

- Te ezt nem gondolod komolyan.
- De én!

Ám a szakács úgy döntött, hogy nem hagyja magát meggyőzni, hitetlensége nyomatékául egy köteg pénzt rántott elő, s azt lobogtatva indult a háziakhoz előre kifizetni hét havi lakbérémet.

Én ugyan tudtam ábrándos terveiről, hogy miattam búcsút mond a hajókonyhának, még egyszer, utoljára útra kel, azután falujából átköltözik városunkba, a Tisza innenső partjára, vesz egy kis házat, s engem feleségül kér. Addig is gondoskodik rólam. Noha egy bólintással se hagytam jóvá a kótyagos tervezetést, Józsi biztatásnak vehette, hogy minden ajándékot és támogatást elfogadtam tőle. Hogy kiélje gondoskodási ösztönét, luxuskocsiján egy tonna brikettet szállíttattam át anyám kamrájából az enyéembe. Ködös, havas januári napon utazott el a hajószakács.

Csak ekkor tűnt föl, hogy Zoran már több mint egy hónapja nem mutatkozott nálam. A karácsony előtti napokban aludt itt utoljára. Azóta még egy kávéra se tért be, ahogyan szokta, amikor valamelyik barátomat találta asztalomnál. A számára készült

nagy halom üléshuzat lassacskán kiszorított a konyha melletti, műhelynek és lomtárnak használt padlásfeljáró szűkös helyiségéből. Fenyegetőn sötétlett a létra nélküli mennyezeti nyílás. Később már maga a műhelykamra is nyugtalanságot árasztott, mintha alattomos lények szuszognának a halomba rakott bőr-, szőrme- és vászonhuzatok között. Amikor pedig elszántan belöktem az ajtót, nincs-e mögötte valaki, valami, a lomtár csendje volt számomra ijesztő. Lidérces borzadály szüremkedett a kamraajtón át konyhámba. Minél többet voltam egyedül, annál idegesebben kaptam fel fejem az apró neszekre.

Azon a télen valahogy elfogytak a barátok, barátnők. Egymagamnak még kávé se volt kedvem főzni. Korábban csak-csak átjött hozzám az épületszárny második lakásából a kis trafikoszónő, de most jól elvan a tizenéves hűgával, akit erősítésül vett ide a gyerek láthatását követelő, részegen patáliázó, elvált férj ellen. A közvetlen szomszédomban lakó teherautó-sofőr familiájával alig voltam köszönőviszonyban, mert az asszony féltékeny volt rám. A beteges háziurat és nejét, ezt a nyugdíjas kötélgyártó házaspárt sokszor napokig nem lehetett látni.

Az elárvult, limlomos, kacatraktárnak használt, pókhálós kötélfonó műhely, mint egy hosszú, nyitott folyosó vagy akár egy nyári kuglipálya az udvari lakásokkal szembeni keskeny udvart határolta. Erre volt kilátás konyhaajtómon át meg a szobámból. A téglával kirakott udvar közepén budi állt, azt használta minden lakó.

Az üléshuzat gyártását beszüntettem, míg el nem viszik a fölhalmozott készletet. Akkor meg nem tudtam mit kezdeni a rám szakadt szabadidővel a homályos téli délutánokon. Sokszor szokatlan testhelyzetekben hosszú révület telepedett rám, ami megakadályozott abban, hogy az alapvető tennivalókat elvégezzem a házban. Fölgyülemlert a mosni- és mosogatnivaló, a paplan és a párna ágyazatlanul ontotta savanykás illatát, halogattam a gombok fölvarrását, a berendezés elmozdított darabjai nem kerültek vissza a helyükre, a polcokon, széken és asztalon oda nem illő tárgyak, holmik szaporodtak föl, miközben állandó bújócskát játszott velem a söprű, a lapát, a pénztárcám, a kulcsosomó..., általános rendetlenség lett rajtam úrrá, ami még hat és hatvan nap között ingadozó menstruációs ciklusomon is megmutatkozott. Elerőtlenedtem, szédülékennyé váltam. Haragudtam a nyekergő rádióra, a részletre vásárolt néhány

könyvemre, mert általuk kényszerültem megvigasztalódni, éppen ezért hozzájuk se nyúltam. Dühös voltam a barátokra és ismerősökre, akik felém se néztek, holott szükségem lett volna rájuk.

Végül, mikor már nyüszítettem a magánytól, mérgesen mentem el anyámhoz, a mérget persze mélyen elnyomva, úgy téve, hogy a testvérkéim fölötti gondoskodásban kívánok osztozni anyámmal, aki akkoriban sokat túlórázott a brikettüzemben. Néha megfőztem kései ebédjüket, ímmel-ámmal takarítottam, begyújtottam, s olykor a kicsiket elvittem szánkázni a tiszai töltésdombra. Csak azt utáltam mindig, amikor új ismeretséget kötve a többi gyereket kísérők bambán elcsodálkoztak, hogy nekem, Szulák Eszternek négyéves kisöcsémét Horvát Ferikének hívják, nyolc-, illetve tizenegy éves hűgaimat pedig Balog Szerénának és Vas Boglárkának. A neveknek ez a változatossága nyomban leleplezte zilált családi állapotainkat; anyám élettársai sűrű egymásutánban váltották egymást, a négy „férj” négy féltestvért hagyott hátra. A válásokért anyámat hibáztattam, mert mindannyiukra folyton üvöltözött, s végül elüldözte maga mellől a férfiakat.

Nekem egyik nevelőapám ellen sem volt kifogásom, különösen Boglárka édesapját, Vas Pált kedveltem. Ő volt anyu második élettársa, de az ötödik is, amikor újra megpróbálták együtt. Sokat volt velünk, gyerekekkel, többszörösen elváltan jött vissza hozzánk, nem volt se lakása, se állása. Naponta megborotválkozott, illatos, sima volt az arca, tiszta, fehér inget meg sötét, csíkos vasalt nadrágot öltött, és szívesen kiült velem a központi cukrászda teraszára. Már magam is untam, hogy anyám szüntelen morgolódás, rikácsolás közepette szidta a Vas Pali belét, ingyenélő, naplopó zsviánynak nevezte nevelőapámat, aki érthető módon nyomban lelépett, mihelyt lakást kapott a híres versenyistállót is tartó szövetkezettől, amely lovászként alkalmazta őt. A folyóparti tömbház új garzonlakásába nem csak Boglárka tartott vele, hanem én is. Ebből keletkeztek a bonyodalmak. Valamelyik lakó megrágalmazta nevelőapámat, hogy viszonya van velem, a nem egészen tizenhét éves lánnyal. A gyámhatósági vallatások annyira kikészítettek, hogy egy marék nyugtatószerrel próbáltam véget vetni a zaklatásnak. A kórházi gyomormosás után alig tudtak életre kelteni. Utána Boglárkával együtt visszakerültem anyámhoz. Akkoriban maradtam ki végleg az iskolából, s a kesztyűgyári első fizetésemből albérleti lakást

vettem ki. A berendezés java részét Vas Pali adta. Ő nagy néha meg is látogatott, de anyám sohasem. Kibírtam. De ha mégse, akkor hazaszaladtam totojázni a klapecot meg a kis csajokat, vagy kunyerálni pár kosár tűzrevalót, esetleg csak olyan apróságokat, mint tojás és hagyma.

Az mentett meg az albérleti lakás megháborodásba kergető unalmától, hogy a kesztyűgyár is bevezette a túlórákat, majdnem estig le volt kötve az időm és a gondolatom. Reggel sötétben érkeztem az üzembe, és alkonyi szürkületben indultam haza. Gyalog jártam, végig a vasút mentén vitt a negyedórányi út a város nyugati bejáratánál fekvő üzem és szálláshelyem között. A vasút az Újfalunak nevezett peremrészeket kanyarította le a városból, az egymástól futballpályányi távolságra levő házsorok közén futott a sín pár, melyen a személyszállítást rég beszüntették. Munkára menet mindig volt bennem egy csöpp derű, a valamire várás reménye vibrált bennem, ami már a reggelit követő traccsos kávézás után elillant, s onnan kezdve órákon és métereken át csak a varrógép tűjének mozgását figyeltem gondolatlanul, önfeledten és jótékonyan oldódtam föl az egykedvűen végzett dologban. Hazafelé tartva pedig újra és újra erőt vett rajtam az önsajnálát. Olyan elárvult voltam, mint azok az enyészetre ítélt, lelakatolt kapujú gyárak és üzemek, amelyek mellett elhaladtam. A lerobbant, munkásait szélnek eresztő bútorgyár foghíjas kerítésén át látni a gáztól fölvert udvart, a bevert ablakú épületeket, a cserepehullajtott háztetőket. Az elhagyatott szövetkezeti gépparkban járműtetemek rozsdásodnak; kombájnok, ósdi autóbuszok... A rég bedöglött vasöntöde kétemeletnyi fala még áll, mint valami ókori maradvány, de nincs már se ablakkeret, se földem, se tető, csak az ötágú csillag tekint le dacosan az oromzat magasságos csúcsán kinövő hosszú rúdról.

Otthon, a Vasút soron csak a vaskapu köszönt, nyikordulással, amint belépek rajta a sötét udvarra. Élettelen lakások előtt surranok a hosszú épület végéhez, ajtóm mellett rácsapok a villanykapcsolóra, s végre a kigyulladó fényben szűrő hirtelenséggel nyomom a kulcsot a zárba. Ütés a belső kapcsolóra, és a linópadlón felfedezek egy borítékot. Se címzés, se bélyeg, se a feladó neve nem áll rajta. Az ajtó résén csúsztatva be valaki. Tán még itt is az illető a közelben. Hirtelen elfordítom az udvari ajtó kulcsát, és ráhajtom a kallantyút is.

Így szól a levél:

„Tisztelt Esztike!

Mivel látásból ismerjük egymást, levélben feltárom közlendőmet, gondolom az ön közömbösségét sem hadja éreketlenül, mivel önnek is érdeke az anyagi és nyugalom biztonsága végett...

40 év körüli független férfi vagyok elég jó anyagi lehetőséggel és anyagi háttérrel FELAJÁLANÁM A BARÁTSÁGOMAT, már mint férfi és nő között lehetséges kapcsolatot, barátnőm lenne.

Ennek ellenében biztosítanám anyagi fedezetét meghatározott keretek között esetleg lakás egyéb anyagi gongyait fedezem.

Találkozunk az autóbusz állomásnál a postaláda előtt, e hó 20-án pénteken 18 órákor. Ott lesz, én meg fogom szólítani és bővebben elbeszélgetünk a témáról. Tisztelettel: Jani.”

Dögkeselyű, villan át agyamon, ez mindent tud rólam, kihasználná pillanatnyi nyomorom és elhagyatottságom. Pillanatnyi? Mióta is vélem röpké átmenetnek mostani szar életemet, a több évi, látástól vakulásig gürcölésből lesz-e egyszer saját házam, kocsim, vehetek-e végre kedvemre való, menő cuccokat, kisebbségi érzés nélkül eljárhatok-e a módos csemeték bulijaira, s egyszer-egyszer a tengerre...? Mikor bukkan föl az a férfi, akiről elhihetem, hogy nem alkalmanként és „hamvas” testemért akar hozzám tartozni? Mert mindig csalódtam azokban is, akik hagyták magukat általam kiválasztani. Vagy magamban csalódom folyton? Tudom már, hogy pénz nélkül nincs önállóság, se önbizalom. Hiszek tehát a pénzben. De hoz-e változást e téren a tavasz, a nyár? Miért lenne jobb dolgom jövőre, ha egyszer tavalyhoz, tavalyelőtthöz képest se gyarapodtam semmit? Elkeseredésemben arra is gondolok néha, hogy turistaszezonban lemegyek a tengerre pincérkedni, és közben összekefélek egy házra való lóvét. De meg merném-e tenni, hogy ismeretlen arabbal, négerrel, hollanddal és franciával pénzért összefeküdjek, amikor már ettől a névtelen levéltől is görcsbe rándul a gyomrom? Holnap elmegyek Fricihez, atyai barátomhoz, kikérem a véleményét...

Versegi Frigyes a tanárom volt, még ötödikben, mindössze fél évig. Többnyire úgy lépett a tanterembe, hogy már az ajtóból odavágta a naplót négy-öt lépésnyire levő asztalára. Mások mellett én is önként segítettem neki a reá bízott iskolai könyvtár rendezgetésében. A polcok keskeny közén olykor szándékosan ütköztem vele, vagy

súroltam napbarnított karját, könyökét mogyorónyi mellecskémmelel, s a többi lánnyal váltott cinkos pillantás nyugtázta a levegő után kapkodó tanár elváltozott hangját. Két nappal a téli szünet előtt börtönbe vitték, nem tudni, miért. Évekkel később találkoztam vele újra, a népkerti uszoda pingpongasztalánál.

Harmincöt éves lehetett akkor, én pont hússzal kevesebb. Sovány volt, göthösen sápadt, de azért fűrgén adogatta a labdát, és mindig megvert. Tegezésre kért, és hogy ne szólítsam őt többé „tanár néptárs”-nak, nem fog ő már tanítani soha. Családi körülményeiről meséltetett, és csodálkozott, hogy semmilyen kapcsolatom sincs édesapámmal, akiről azt fűllentettem, hogy Amerikában él. Tanár néptárs, azaz Frici cserébe elmondta, hogy ő viszont mindig látni szeretné óvodáskorú lányát, de nem teheti, mert a börtönévek során elvált felesége ebben megakadályozza.

Hívott, és én ellenkezés nélkül elkísértem otthonába. Olyannyira fölszabadultam, hogy az udvar pázsitján rögvést bemutattam talajtorna-tudományomat; szaltóztam, cigánykerekeztem, végül spárgába ereszkedtem. A tanár..., Frici elbűvölten szemlélte produkcióm, aztán megkávészunk az udvari fonott vesszőszékben űlve, majd kipróbáltuk az ő pingpongasztalát. Nem volt már igazán játszhatnánk, máskűlönben továbbra is elememben voltam, felső testem az asztal síkjáig hajlítva vállaim rázogattam, és fenekem riszáltam, kihívón, úgy vártam a labdát, miközben Frici ugyancsak komótosan adogatott, hogy átszelleműlten követhesse popsím játékát. Egyszer csak hagyta elpattanni a könnyen visszaadható labdát, ütőjét az asztalra ejtette, két szökkenéssel mellettem termett, felnyalábolta negyvenkilenc kilomát, s a szobai rekamién nyűjtóztatott ki, finoman...

Nem ő volt az első férfi az életemben, sem a második, sőt a harmadik se, akkor már jó másfél éves emlék volt a szűzesség, szerelmet se éreztem iránta, pocaktalan, szikár edzettsége még nem tette ellenállhatatlan pasivá, mégis jóleső megadással tűrtem nyűlsietségét, kakasrövidségű rohamát, vélhettem, hogy én talán az első vagyok neki a felesége és a börtön után, boldogan éreztem, hogy én, a kis senki gyereklány ügyetlen perceiben gyámolíthatok egy felnőtt embert, hittem, hogy bárki másnál jobban megérdemel engem...

Barátságunkat ritka, rendszertelen találkozásokkal ápoljuk, mindig én látogatom, már négy-öt esztendeje.

A véletlen folytán anyám vállalatánál kapott állást a brikettüzem mázsaházában. Előzőleg egy éven át hiába pályázgattott vagy húsz helyre. Elmesélte nekem egyik ilyen próbálkozását.

Valamelyik bankfiókhöz adta be kérvényét, tisztviselői munkára, mire a felvételi bizottság maga elé idézte. Fricit reménnyel töltötte el a hívás, igyekezett bár külsejében hasonlítani az átlagpolgárhoz, ezért felöltötte a testvérbátyjától kölcsönvett szilvakék öltönyt, és piros nyakkendőt kötve bement a bankba. Az őt fogadó komor társaság elnöke, egy hervadásnak indult, festett arcú szőke fiatalasszony a pályázó megértését kérte, amiért nem őt alkalmazzák, mert mit szólnának az ügyfelek, ha látnák, ha egy börtönviselt ember számolgatja a pénzűket a tolóablak mögött. A bizottság azt is kétségbe vonta, joggal, hogy Frici, a bírósági ítélettel megbélyegzett népellenesség kaphat-e egyáltalán fegyverviselési engedélyt, ami pedig elengedhetetlenül szükséges a pénzsakmában. Aztán a bankból kisomfordálva Frici tovább böngészhetette az újsághirdetéseket, melyek belé sulykolták, hogy megfelelő erkölcsi és politikai arculat híján nemcsak a tanári pályáról szorult ki végérvényesen, de még arra sincs esélye, hogy portás, éjjeliőr, bolti eladó, postás, küldönc vagy mozdonyvezető legyen, mert ezek mind bizalmi állások. Így került az üzenem belűl is száműzetésnek tekinthető, brikettgyári eldugott mázsaházba.

Amikor megmutatom neki a „Janis” levelet, felajánlja, hogy elkísér a randevúra, és távolról szemmel fog tartani. Kerít annyi benzint, hogy ócska kocsija gurulhasson egynehány kilométert, jön elém a kesztyűgyárhoz, és a locspocs esti ködben megállunk a buszállomás mellett. A viszonylag népes peron, a rossz világítás és a köd arra bátorít, hogy egyszerre lépűnk ki az autóból, a járdán homlokpuszival vesz tőlem búcsút Frici, és az újságosbódé fedezékébe vonul, én pedig az állomásépűlet bejáratánál – s ide húsz méternyire – levő postaládához tartok. Alig félpercnit kések, s miközben kissé feszűlten szegezem tekintetem a célpontra, csaknem belém botolva „Tiszteletem!” köszöntéssel reccsen rám a bódé felé távozó valaki. A tömzsi, korosodó figurát szembe jövet mint szóba sem jöhető, érdektelen alakot rostálta ki a tömeget kutyafuttában fölleltározó, fűrkésző

tekintetem, mert minduntalan ráérzéssel próbálom felismerni egy arcban a találgára hívó személyt. A köszönő után fordulva látom, hogy az illető az a Kovács Döme cipésmester, aki még az ősszel megjavította cipőmet, s azóta kitartóan üdvözlöget.

Lecövekelttem a megjelölt helyen, és óvatos lassúsággal hordoztam körül tekintetemet; a megszokott utazóközönséget láttam: a haza igyekvő vidéki diákokat meg a környező falvak, tanyavilág lakóit. Unalmamban a menetrend táblázatát, a plakátokat és még ezek régebbi foszlányait is kibetűztem, utóbbiak között azt a két évvel korábbi, fénymásolatban sokszorosított, szürkére fakult, nyugtalanító hirdetőt, amely a KI TUD RÓLA? címet viselte, és egy Bubának becézett lány eltűnése miatt kérte a polgárok segítségét.

Negyedórányit várok a postaládánál, akkor megunva a hiábavaló ácsorgást, visszatérem az autóhoz, és beültem, Frici nyomban követett, s alighogy becsapta az ajtót, a közelben megint fölbukkant a kövér suszter.

Márciusban kaptam a második névtelen levelet. Azzal a véleményemmel ugyanis Frici is egyetértett, hogy a „Jani” aláírás csak egy álnév. Most tegezett.

„Kisanyám!

Én ott voltam a randeszon, de úgy láttam, hogy te már mással jöttél össze. Az illetőt ismerem, az se rossz parti. Ha mégis kíváncsi lennél rám, kedd este hétkor legyél a vasút és a virágbolt között. Jani”

– Szóval mégiscsak a cipész – fejezte ki gyanúját Frici, amint az írást átfutotta.

A „kisanyám” olvastán ugrott be neki, hogy ez a Kovács Döme szavajárása. Nem forogtak ugyan egy társaságban, de valamikor, jó régen egymást követve élvezhették egy adakozó, jólelkű, hajadon tanítónő kegyeit. Férfivonalon akkor szivárgott el valahogy Friciig az a röhögve előadott anekdota, miszerint Kovács konyakkal öntözte meg a tanítónőt: „Kisanyám, de nagy a szárazság nálad!” És kedvese ölébe loccsantott pohárnyi konyakot.

Frici mindig is pénzes palinak tartotta Kovácsot, akinek földjei, bikái és béresei vannak, városi háza mellé nemrég egy gyanús rendeltetésű, afféle kéjbarlang panziót is építtetett, melynek földszintjén kicsiny üzleteket adott bérbe, barátom azt nem érti, minek ennek még a cipésműhely...

Rútságát nyilván pénzzel ellensúlyozza, nőhiányban nem látszik szenvedni, akit lehet, ajándékokkal puhít meg és vesz birtokba, nem válogató, kövér és sovány, szőke, vörös, fekete, egyre megy nála. Azt se mondhatni, hogy kalandor, hosszabb-rövidebb idő után rendszerint őt hagyták

faképnél. Csak a szakítás eseteinél gorombult be Kovács, olyankor, ha kéznél volt a lelépő asszony, veréssel vett magának elégtételt, az elpocsékolta időért, s az addig bőkezűen mért ajándékokat – ékszer, ruhát, autót, robogót, hátszlovat, bútordarabot, akármit... – visszatartotta, visszavette, visszakövetelte.

Máskülönben marcona henteskülsőjét meghazudtolva igyekszik barátságosan, már-már nyájasan viselkedni, a nőkkel kifejezetten udvarias, s töri magát, hogy számukra kiizzadjon egy-egy bókfelét. Tán még a konyakos locsolkodást sem ő követte el, vagy nem úgy, ahogyan a féltérsültek pusmogják, ám a „kisanyám” az stimmel, állítja Frici határozottan, ez Kovács szavajárása, így szólítja a bizalmába fogadott hölgyikéket.

„Kisanyám..., este hétkor legyél a vasút és a virágbolt között.” A virágbolt is a Kovács-ház része. Március elsején este hétkor már koromsötét van, az utca néptelen, szokatlanul keményen fagy, de ebből mit sem érzek, noha pizsamában, mezítláb keveredtem ide, centiméterekkel a szikkadt járda fölött lebegve légörvény sodor a virágbolti ajtó torkolatába, langyos szellő úsztat tovább egy csupa plüssel és díszpárnával teli, hamvas fekete puhabőr-foteles és pamlagos szobáig, röhögő röhögéssel jön elő a suszter, mancsával megtaszít, egy nőgyógyászati székre tántorodok, dülledt szemmel, zsíros, verítékes képpel lihegve fölém hajol, erősen odaszijaz, s ágyékom körül egy fényes bárdal hadonászik...

A sosem várt, de a rendszertelen gyakorisággal minduntalan megjelenő vérzés ezúttal is bőségben fölbuzogva öntött el, amitől szédülékeny gyengeséggel ébredtem szobám ikerágyán. A nyomasztó álm elmúltával nem szűnt meg riadalmam. Magamat rendbe téve, rádiózva vártam be a reggelt.

Az aznapi túlórázásból kimentve magamat futottam Fricihez. Egy szuszra elhadartam neki az éjszakai álmot, és vártam, hogy intézkedést javasol. De nem igazán próbált belegondolni helyzetembe; azt mondta, ne temetkezzek bele a munkába, olvassak könyvet, mint régen tettem – ez célzás műveletlenségemre –, szórakozzak gyakrabban, vele is többet csavaroghatnék, rozoga járgányán csak-csak eljut erre-arra, sőt oda is költözhetnék hozzá, hogy egy kicsit megnyugodjak.

Odaköltözni hozzá – no, nyilván nem örökre – csak úgy mellékesen, anélkül, hogy ez nagy eset lenne bármelyikünk számára. Ötletét nem vettem

komolyan, annál nagyobb igyekezettel próbáltam meggyőzni, fogja már föl kilátástalan és fenyegetett helyzetemet. Ehhez nem volt elég csak a tegnapot föl idézmem – immár nem először, nem is utoljára – visszamenőlegesen is fölpanaszoltam neki évtizedes családi hányattatásomat, minden addig elszenvedett betegséget, testi-lelki sérelmet.

– Most ki bánt?! – torkoll le Frici. – Csak akkor sírj, ha tényleg ütlegelnek, szurkálnak, véredet ontják. Nem létező problémákon rágódsz. Csupán a fejedben, lelkecskédben játszódnak le a bántások, tudom, ez se kevés; a kinti ellenséges indulatok mérgeit készséggel befogadod, s hagyod szerte iramodni szervezetedben, nyilallást hozva tarkódra,

görcsöt vagy ernyedést okozva izmaidban, gyomorszáji szúrást, agydaganatot, szívremegést, életuntságot, örökös félelmet.

Én azért tovább erőltettem, hogy mégiscsak tenni kéne valamit, lám, Buba is, az eltűnt lány milyen szörnyű, szomorú véget ért. El kéne talán vinni a leveleket a belügybe...

Frici óvott attól, hogy ilyen piszlicsáré ügyben forduljak a rendőrséghez. Meg fogom látni, hogy rám akaszkodnak, mindenféle másról is kifaggatnak majd, és megpróbálnak kihasználni úgy is mint lányt.

Tetszéssel állapítottam meg magamban, hogy Friciben felébredt a férfi, fikarcnyi féltésében mintha jelentenék is neki valamit.

Folytatása a következő számban

ERŐS MÉRŐK S/20
STATION